

MEGAPOLIS

Miroslav Žamboch

AP

TRIFID

Miroslav Žamboch
Megapolis

Copyright © Miroslav Žamboch, 2010
Cover © Jan Doležálek, 2010
© TRITON, 2010

ISBN 978-80-7387-426-1

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

MEGAPOLIS

Miroslav Žamboch

TRITON
Praha / Kroměříž

VU20
10

OPOŽDĚNÁ SPLÁTKA

Čekám na Šroťáka. Vsadím sto babek ku jedné, že ne-
tušíte, co tahle jednoduchá věta obnáší. Samozřejmě
že se neobjeví on sám osobně. Pošle někoho ze svých
poskoků, ale pro mě to vyjde nastejno. Zmizím v pod-
zemí v jednom z jeho mlýnků na maso. Rozdrtí mě na
maděru, vymyje mi mozek, až ze mě nezbude vůbec
nic, jen střípky vědomí, abych si stále uvědomoval
sám sebe. Potom mě pohodí někde v OldHeap. Možná
budu kandelábrem nebo přezkou na opasku nějakého
těžkotonážního hlavouna, nebo pérováním ve staré
posteli ještě starší štetky. Už jste byli třicet let ocelovou
pružinou? Já ne, ale slyšel jsem o tom vyprávět. Jasně
že mám strach, každý ho má.

Podíval jsem se špinavým oknem ven. OldHeap City
vypadalo pořád stejně mizerně, ale možná jsem ho vi-
děl naposledy. Zapálil jsem si další nikotinem obohace-
nou cigaretu. Jsou drahé, ale obyčejné cigáro mi nic ne-
dává. Prsk. Ve vzduchu to suše třesklo a v nepořádku na
pracovním stole se objevil pidižvík, Šroťákův poslíček.
Vysoký asi dvacet čísel a chlupatý jako plyšová hračka.
Ale do roztomilosti postýlkových měďů měl velmi da-
leko. Jeho hranatá, hlubokými vráskami zvrásněná tvář
vypadala, jako by absolvoval desetidenní flám, krví
podlité oči si mě posměšně prohlížely.

„Čau, Miku. Nikdy bych se nenadál, že půjdu zrovna pro tebe. Všechny jsi nás překvapil, tvůj kurs byl téměř stejně dobrý jako Thorův. Spousta džegů prohrála pěkné prachy. Nejsi teď moc oblíbený, chlapče,“ skřehotal a chechtal se mi do obličeje.

Potáhl jsem a nechal dým pracovat hluboko v plících. Takže je to pravda. Pidižvíci se sázejí o to, která z Figur půjde příště vyrovnat dluhy. Zlé jazyky tvrdí, že jí v tom někdy i pomohou. Hodil jsem do sebe dvojitého panáka a čekal. Alkohol s nikotinem spolu sváděly boj a výsledkem bylo, že se mi přestaly třást ruce a dokázal jsem přemýšlet. Sice trochu zastřeně, ale cokoliv je lepší než nic.

„A na koho jsou nejlepší kursy?“ zeptal jsem se.

Pidižvík se zatvářil znechuceně.

„Je to nuda, strašná nuda. Samozřejmě že na Supermana. Nikdo střízlivý proti němu nesází. Ale ptáš se správně, chlapče. Jen tak dál.“

Jeho sarkasmus se mi vůbec nelíbil. A on taky ne. Napil jsem se, aby mě smíření se s osudem nepřešlo.

„Tak dělej. Nemám náladu na tvoje blbě řeči,“ pobídl jsem ho.

Posadil se na hromádku časopisů a tvářil se pobaveně.

„Nač ten spěch, Miku. Podzemí si ještě užiješ dost. Jak se to vlastně stalo, že jsi propadl hrdlem?“

Na obřadní formuli položil zvláštní důraz a já jsem cítil na zátylku dotyk kapalného dusíku. Propadnutí hrdlem je noční můrou všech Figur ve městě.

Vidím, že mnoha věcem nerozumíte, proto alespoň pár slov na vysvětlenou. V OldHeap City, v největším Megapolis na světě, se hraje Hra. Její plavidla neznám

a mám takové tušení, že je neznají ani Hráči. Pokud jste věřící, můžete si je ztotožnit s bohy, ale samozřejmě že ne s bohy velkých náboženství. Tihle bohové uzavírají a ruší aliance, občas všichni společně flámujou, občas se zkouří marjánkou, a podle toho taky Hra vypadá. Pokud nejste věřící, nazvěte je třeba mocnými Entitami. Je jich víc, ale v zásadě hrají černí proti bílým. Ale uvědomte si, že po láhvi rezné se bílá trochu změní. Šroťák je něco jako rozhodčí a dbá, aby se pravidla neporušovala. Já vím, řekl jsem, že je nikdo nezná, ale to je prostě Hra. Šroťák se samozřejmě také někomu zodpovídá, ale jméno jeho šéfa jsem ani nezaslechl. Hráči manipulují realitou, různou měrou ovládají lidi, a mohou dokonce stvořit člověka, jehož život je předurčen a naplánován do posledního detailu. Taková bytost se nazývá Mina. Mina si samozřejmě neuvědomuje, že je Minou. Žije si svůj více či méně šťastný život a přemýšlí o nesmrtnosti chrousta. Protipólem Min na šachovnici města jsou Figury. Nikdo, ani Šroťák nemůže ovládat jejich životy ani s nimi nijak manipulovat. Samozřejmě že si Šroťák nebo Hráč může najmout, případně vytvořit střelce, který se pokusí oddělat Himana, to je v pořádku. Ale nemůže, a ani to nedokáže, předem naplánovat, že dvacátého pátého července ve dvacet hodin patnáct minut a pětáctýřicet minut a iks sekund bude Himan zastřelen. Za své privilegium Figury samozřejmě platí. Každá jinak. Pokud Figura svůj závazek nedodrží, propadne Šroťákovi hrdlem a ten s ní naloží podle svého. Můj závazek je každého třináctého března odevzdat Šroťákovi jistou sumu peněz. Částka se mění, letos to bylo jen sto tisíc, ale jaksi je nemám. Jak prosté.

Nikdy bych neřekl, že chlapík jako ty nedokáže sehnat takový směšný pakatel.“

Ten hnusák se mi smál do obličeje. Samozřejmě přesně věděl, co se stalo. Banka, u které jsem měl konto, se položila, můj soukromý trezor vybral nadprůměrně schopný kasař a překupníka, u něhož jsem měl ulitou železnou rezervu, někdo včera oddělal. Stručně řečeno, přišel jsem o všechna aktiva, zůstala mi jen hlava na krku, a to ne na dlouho.

„Nejdeš s dobou, chlapče. Chtělo to lepší trezor,“ smál se mi.

Stiskl jsem zuby. Miluji, když mi někdo říká chlapče. Zvláště pokud je to dvaceticentimetrový podvraták. Nenápadně jsem sáhl rukou do šuplíku. Schovávám v něm rezervní pistoli.

„Jsem rád, že se dobře bavíš, Pidižvíku,“ zašklebil jsem se kamarádsky, „ale já bohužel ne.“

Prásk. Výstřel zaburácel malou kanceláří a chlupaťák zmizel. Nalil jsem si dalšího panáka. Šroťák si bude muset poslat někoho jiného.

„Á! To byla šlupka!“

Skřet se držel za čelo a mátožně se zvedal ze země! Kulka z čtyřiačtyřicítky ho pouze smetla ze stolu!

„Všichni ví, že seš dobřej, Miku, ale převézt mě takovým vousatým trikem!“ ublíženě vrtěl hlavou.

Na čele, v místě, kde ho zasáhla pláštová střela, měl lesklou prohlubeň.

„No, zkrátím to,“ pokračoval. „Šroťák ti dává poslední šanci, chce růžovou kreditku. Přijdu si pro ni v tuto dobu za tři dny.“

„A kdo ji má?“

„Na to si přijď sám, chytráku,“ zavrčel našťvaně.
Zatočil se – zavrával třikrát dokola a zmizel.

Sedl jsem si k terminálu a dal se do práce. Pojem „růžová kreditka“ samozřejmě neznal správce žádné z databank, ale nakonec jsem něco vyhrabal. Samozřejmě že nejsem profík s mozkiem nadupaným drátama, ale jsem dobřej. Správný termín pro růžovou kreditkartu zněl Velký poukaz. Opravdu to prý byla kreditní karta růžové barvy a měla jednu velmi zvláštní vlastnost. Pokud si myslíte, že jí chyběl strop v čerpání peněz, máte pravdu jen z části. Tahle hračka byla lepší. Jestliže jste ji vsunuli do bankomatu s konečným dvojcíslím dělitelným jedenácti, splnila vám jakékoliv přání. Opravdu jakékoliv. Zbývala poslední maličkost – zjistit, kdo ji právě vlastní. Napsal jsem dotaz, ale nečekal jsem, že na něj dostanu rozumnou odpověď. Zmýlil jsem se. Superman se sice nikdy nechlubí, ale taky nic neskrývá.

Vykouřil jsem cigaretu a dopil láhev. Nikdo se nikdy vědomě neplete Supermanovi do cesty, snad jen paranoik Batman. Já jsem ho měl připravit o jeho největší hračku. Trochu se mi třásly ruce, ale už to nebylo strachem před popravou.

„Hej, Šroťáku!“ křikl jsem.

„Beru tu nabídku, chci smlouvu!“

Výbojka zablikala, ve vzduchu se zhmotnil pás toaletního papíru a pomalu doplachtil na stůl. Naštěstí byl nepoužitý. On má někdy velmi nechutný smysl pro humor. Přečetl jsem text:

Najímám Mika M. Dextera za účelem získání Velkého poukazu. S tou podmínkou, že ho nepoužije. Honorář

je zaplacení roční daně z existence a prominutí penále z opoždění. Podpis: Šroťák

Vsunul jsem papír do chromatografu, abych ověřil pravost podpisu. V mém imaginárním spisu Figury stojí, že jsem soukromý detektiv a každý, kdo si mě chce najmout, se mnou musí uzavřít smlouvu podepsanou vlastní krví. Tohle platí i pro Šroťáka. Netuším, kdo vyrobil moji mašinku na kontrolu podpisů, ale ještě nikdy ji nikdo nepodfoukl. Obvykle vypisovala nacionále zákazníka, jeho základní genetický vzorec a pár dalších podrobnosti. Docela by mě zajímalo, kolik má on vlastně chromozómů. Pokud nějaké má. Tentokrát se na displeji objevilo jediné slovo: V pořádku.

Zhoupł jsem se v křesle a položil si nohy na stůl. Jak napálit Supermana? Přemýšlel jsem dlouho, a když jsem skončil, byl pokoj zamlžený modrým dýmem a v krabičce zůstala poslední cigareta. Světla nočního OldHeap City vypadala z výšky padesátého třetího poschodí poněkud rozmazaně, odhadoval jsem to na smogovou devítku. Ze zaplyňované kanceláře jsem se přesunul do pracovny, kde v trezorových skříních zabudovaných do stěn přechovávám základní pracovní nádobíčko. Zkontroloval jsem Cvokovy akumulátory, zasunul ho do pouzdra a připevnil si ho popruhem k tělu. Cvok je můj subpersonální kompjútr. S jeho pomocí si vylepšuji smysly a překonávám omezenost vlastního IQ. Přehrál jsem do paměti potřebná data, otestoval funkce zrcadlovek, na levé ucho jsem si nasadil klasické sluchátko, do pravého zasunul vnitřní mikrofon. Oblékl jsem si tmavě červený overal ze syn-

tetického hedvábí a vysoké šněrovací boty s mechovou podrážkou. Většinou si lidé myslí, že je černá ve tmě skryje nejlépe, ale není to pravda. Červená víc splývá s pozadím a při špatném osvětlení je lidské oko na tuto barvu nejméně vnímavé. Do ruksaku jsem uložil elektronické a pyrotechnické vybavení. Předpokládal jsem, že budu pracovat potichu, a proto jsem si ze zbraní vybral patnáctirannou devítku glock s děleným tlumičem a dva vrhací nože. Třetí, útočný, jsem zasunul do pouzdra na stehně. V rádiu slibovali, že se smogová situace nezhorší, místo dýchací masky jsem si vzal jen lehkou filtrační roušku se zvýšenou účinností a prodlouženou dobou funkčnosti.

Před mrakodrapem jsem čekal, dokud si nezvyknu na prodloužené smysly. Zrcadlové brýle fungují jako inteligentní noktovizor, levé sklo je současně holografickým projektorem a pravé kamerou. Sluchátko slouží jako zesilovač, případně směrově citlivý mikrofon. Všechno ovládá a synchronizuje Cvok.

Dotkl jsem se jazykem vnitřní strany předních zubů a Cvok mi na levé sklo promítl mapu města. Zářilo na ní devatenáct značek, každá označovala jeden bankomat. Vydal jsem se k bankomatu číslo 1567899, který měl na mém seznamu číslo jedna. Pro noční chodce jsem byl ve smogové mlze jen nezřetelným přeludem, musel jsem se jim vyhýbat, a stejně se o mě sem tam někdo otřel. Naštěstí můj cíl ležel v chudší části města a chodců i lidí rychle ubývalo. Na temném prostranství, které vypadalo jako pozůstatek špatně zlikvidované továrny, jsem se zastavil, abych vybral další cestu. Mapa samozřejmě nesouhlasila se skutečností a tvrdila

mi, že tady začíná podzemní dráha. Už delší dobu mám podezření, že OldHeap City je dalším Hráčem. Podle mě se samovolně mění a občas nechá zmizet menší ulici a někdy i celou čtvrť. Nebo je to práce někoho jiného. Stál jsem ve tmě a zvažoval kudy dál, když Cvok z okolního šumu vylovil zvuk hovoru. Ukázal mi směr a přeastřil kameru. I po úpravě obrazu jsem viděl mizerně. U ohrady, mezi hromadami odpadků, stáli dva muži. První, podle rádoby uniformy člen některého z nočních industriálních gangů, mířil na druhého pistolí. Velkou pistolí s nastaveným zásobníkem. Druhý muž byl oblečený podobně jako já, navíc měl u pasu meč.

„Nedodrželi jste dohodu, prodali jste data i Tchořům. Způsobili nám velké ztráty,“ řekl tiše a klidně šermíř.

Technomladík nepodlehл pokušení těch, kteří mají vše pevně v rukou, a bez dalších řečí vystřelil. Mířil na hruď. Podle zvuku tři náboje najednou. Ninja sebou škubl a udělal krok vzad.

„Vesta, a dobrá,“ ušklíbl se mladík a přesunul náměrnou na hlavu.

Tentokrát stiskl spoušť dvakrát. Ninja opět ustoupil, tentokrát už jen o kousek.

„Do prdele!“ stačil mladík ještě říci a vzápětí zasvištěl meč.

Ne každého v OldHeap lze zabít střelnou zbraní. Stál jsem bez hnutí a čekal. Tihle černí rytíři mají neskutečně dokonalý sluch, a navíc i něco jako šestý a sedmý smysl. Ani v nejmenším jsem ho nechtěl provokovat. Mladík měl smůlu, nedostatek informací někdy škodí

zdraví. Bohužel se už s nikým nebude moci o tuto moudrost rozdělit. Konečně se černá postava rozplynula ve tmě a já se vydal na další cestu.

Když noční smog zesvětlal, to se slunce nesměle hlásilo o svá práva, nasazoval jsem kryt u posledního bankomatu. Byl jsem utahaný jako motor po třech stech tisících kilometrech, bolelo mě v zádech a ze všeho nejvíce jsem připomínal odpadky, kterými jsem se většinu noci brodil. Skončil jsem a s úlevou se protáhl. Nacházel jsem se v poměrně slušné části Megapolis. První prodavači otevírali obchody, na ulici se objevovali lidé spěchající do práce. Prohlížel jsem si jejich tváře. Pomačkané spánkem, s kruhy pod očima, z některých se na mě dívala ještě čilá opice. Ranní vstávání není žádná radost. Většina kolemjdoucích byly modré límečky. Čas bohatších přijde až za chvíli. Stejně by se všichni najednou do ulic nevešli. K bankomatu přistoupil muž, výjimka potvrzující pravidlo. Byl oblečený do střízlivého elegantního obleku, kůže jeho bot se i v bledém světle švihácky leskla. Přejel mě krátkým hodnotícím pohledem a pak mě vymazal ze svého světa. Dokonce si ani nedával pozor, abych mu neviděl přes rameno, kolik si vybírá. Mašina zaševalila a vyplivla svazek bankovek. Chtěl projít kolem mě, ale vstoupil jsem mu do cesty. Zostražitěl, pravou rukou zašátral pod sakem. Než by pistoli z podpažního pouzdra vydoloval, ukradli by mu ty jeho boty i se šňůrkami.

„Nemáš cígo?“ zeptal jsem se.

Ulevilo se mu, chvíli váhal a pak mi beze slova podal krabičku cigaret.

„Díky,“ řekl jsem jeho zádům, „tipoval bych, že ne-kouříš.“

V klidu jsem vychutnával cigaretu a dál pozoroval probouzející se ruch. Přišoural se ke mně chlapík připomínající strašáka. Oblečení na něm viselo, překvapilo by mě, kdyby vážil víc než čtyřicet kilo. Pohyboval se mátožně jako někdo, kdo každou chvíli umře hladem. Ale jeho oči byly jasné, panenky těkaly zběsile sem a tam. Klasický metabolák. Drogami urychlil svůj metabolismus, což mu pomáhalo v kšeftech, ale nakonec jako všichni strávil sám sebe. Zastavil se přede mnou a chtivě pozoroval cigaretový dým. Někteří z nich jsou na tom tak špatně, že nedokáží ani mluvit. Zapálil jsem cigaretu a nabídl jsem mu ji. Trvalo mu téměř minutu, než si ji dokázal vzít. Byl opravdu v posledním stadiu. Jeho mozek pracoval zběsilou rychlostí, ale tělo už dávno nestíhalo. Napadlo mě elegantní vylepšení mého plánu. Původně jsem předpokládal, že napojení na veřejné komunikace budu muset těžce zaplatit, ale náhoda mi přihrála do cesty někoho, kdo by mi mohl snadno pomoci.

„Rozumíš mi?“

Neznatelně přikývl.

„Mám pro tebe kšeft, hm?“

Neodpověděl, pouze tam stál a poslouchal. Vložil jsem si to jako souhlas a vysvětlil mu, co potřebuji. Přesunul se k veřejnému terminálu a aktivoval infračervené připojení. Odhrnul si vlasy z čela a až teď jsem uviděl implantovaný proužek komunikačního interfejsu. Na obrazovce se objevil text:

Beru to. Nechci peníze, ale J. P., přesné složení dám. A potřebuji ho, ještě než začnu.

Metabolák s hardwarem, a ještě k tomu narkoman, zřejmě jeden z nejtvrdší sorty. Text vystřídal strukturní obraz molekuly drogy, kterou chtěl. Trochu se v branži vyznám, ale jeho „džejpí“ bylo zlým snem kteréhokoliv farmakologa a patologa zároveň. Jen velmi vzdáleně jsem dokázal odhadnout, co to s lidským organismem může udělat. Pro normálního člověka to však zcela jistě byl smrtelný jed. Přikývl jsem.

„Kde tě najdu, až to budu mít?“

Tady, přečetl jsem si odpověď, dříve než jsem řekl slovíčko „tě“. Zanechal jsem ho jeho bohatému a superrychlému vnitřnímu světu.

Celý den jsem se bavil smlouváním s narkovařiči a nakonec jsem dostal, co jsem potřeboval. Večer jsem byl opět u bankomatu. Stál u terminálu a nevypadalo to, že by se za tu dobu vůbec pohnul. Možná vypadal ještě o něco zchátraleji.

„Kolik toho budeš chtít?“ zeptal jsem se.

„Jednu dávku teď a jednu po práci.“

„Dám ti i více.“

Roztřásl se.

„Ne, jednu a jednu.“

Nedokázal už plně kontrolovat touhu po droze a dobře o tom věděl. Proto chtěl jen minimální množství.

Pokrčil jsem rameny a dali jsme se do práce. Nejprve jsem mu ukázal klasickou injekci – narkomani nemají rádi aplikaci drog skrz póry kůže, tvrdí, že je to připravuje o první špičku, o „náráz“. Jeho zornice se zúžily v očekávání rozkoše. Pomalu si injekci vzal, rutinním pohybem si odhrnul vlasy na zátylku. Objevil se plastický IN čip. Lékaři je někdy používají u nejtěžších pří-

padů, které musí být drženy pod farmaky i několik měsíců. Zasunul do něj jehlu až na doraz a pomalu stlačil píst. Zachvěl se, chvíli jsem si myslel, že na místě zkolabuje, potom se vrátil k terminálu. Upadl do horečnatého transu, z vyhublé tváře zářilo nadšení a radost. Jestliže se až dosud řítily jeho myšlenky rychlostí závodního monopostu, teď je omezovala pouze rychlost světla. Pozorně jsem sledoval jeho práci. Systém chránící komunikaci OldHeap City se považuje za nedobytný. Samozřejmě jsem ničemu nerozuměl ani jsem nestačil registrovat pohyb prstů po klaviatuře, ale Cvk všechno monitoroval a později prostuduji, co se na displeji objevilo. Bohužel nikdy nezjistím, co vlastně prováděl na infra. Celá legrace trvala asi deset minut.

Hotovo, zablíkala na mě obrazovka. Natáhl ruku, podal jsem mu ampuli. Už sevřel dlaň v pěst, když jsem z kapsy vyndal druhou. Začal se třást.

„Ne,“ zašeptal, ale pomalu dlaň rozevřel. Dal jsem mu ještě další tři dávky. Díval se na ně a chvěl se jako osika.

„Ne.“

Čekal jsem, dokud si nepíchl poslední. Zornice se utopily v bělmu, maso na jeho tváři tálo jako sníh na slunci. Umřel se šťastným šklebem v obličejí. Nepotřeboval jsem, aby se ho později někdo na cokoliv vyptával. Není to žádný med přežít v našem starém dobrém OldHeap City a lidé jsou tady zlí. Šel jsem domů pořádně se vyspat. Zítra jsem měl Šroťákovi odevzdat růžovou kreditku. Zbývalo mi čtyřicet hodin.

Seděl jsem na sedadle a tvářil se, že si nevšímám udivených obličejů. Okolní místa se pomalu zaplňovala

děti, představení mělo začít za chvíli. Uprostřed sálu trůnil v hledišti bankomat. Měl číslo 612311. Cvok mi před levé oko promítal nejpopulárnější holovizní soutěž „Udělej si své peníze“. Ve sluchátkách jsem poslouchal Top OldHeap hitparádu. Zazněl gong, světla zhasla. Tmu zakrátko vystřídala modř mořské vody a prostor se zaplnil neobvyklými zvuky a vůněmi, cítil jsem, jak mnou pohazují mořské proudy. Málem jsem se poddal vznešené náladě vybuzené superdokonalou multimyslovou projekcí, ale v okamžiku, kdy jsem nařídil Cvokovi, aby začal s filtrací, se iluze rozsypala jako hromádka karet. Seděl jsem v anatomickém křesle v potměnělém sále, vzduchem se přelévaly proudy koherentního světla různých barev, podlaha i křesla se natáčely a natřásaly. Podíval jsem se do tváře kluka sedícího vedle mě. Otáčel hlavou sem a tam, seděl napjatě, občas mu zacukal koutek úst. Nevnímal mě, byl naplno pohroužen do příběhu. Superholovize byla veřejnosti zpřístupněna teprve nedávno a tento sál byl nejmodernější a nejdokonalejší. Uhnul jsem kosatce, která mířila přímo na mě. Cítil jsem chladný proud vody obtékající její tělo. Senzory v křesle se postupně lépe adaptovaly na můj nervový systém a Cvokova filtrace přestávala stačit. Zvedl jsem se a propletl se řadami dětí k bankomatu. Byla to pořádná fuška dostat ho sem a zajistit, aby se nikdo moc nevyptával. Komentátor soutěže „Udělej si své peníze“ se zakoktal. Jen já jsem věděl proč. Zatím. Odmlčel se a váhavým hlasem začal číst zprávu, která se před ním objevila na nápovědném zařízení. A něco velmi podobného se dělo na všech holovizních i rádiových kanálech. Poslouchal jsem cvičený

hlas rock'n'rollového diskžokeje. Ani teď neupustil od svého rytmického, napůl zpívaného frázování.

„Za dvacet minut vybuchne bankomat v podchodu pod Šestnáctou ulicí. Opakuji, přátelé. Z té bedýnky na peníze za chvíli bude jen haraburdí! Ve svém vlastním zájmu, nevyskytujte se v okolí velkého podchodu na Šestnácté ulici a raději přijďte na naši superdiskotéku!“

Dál pokračoval v obvyklém bombastickém stylu. Podobné zprávy četli všichni moderátoři ve městě a režiséři pořadů si marně lámali hlavu, kdo jim to dovolil. Byl jsem to já. Tedy přesněji metabolák. Obešel jsem všechny brány a omezení a napojil se na přímé vstupy mediálních společností. Poněkud podrobnější hlášení se objevila i na policejních stanicích s detaily jako druh a množství použité trhaviny, typ časovače atd. Pokud to nezmáknou, a oni to určitě nezmáknou, stavbaři budou mít nějakou dobu více práce. Možná i hrobníci, ale já byl z obliga, má výstraha byla víc než dostatečná. Po dvanácti minutách se kolotoč roztočil znova. Tentokrát šlo o peněžní automat 126588, který se nacházel před Ronkinckou bankou. A čas na zneškodnění nálože byl pouze čtvrt hodiny. Po osmi minutách jako na povel skončily všechny standardní programy a začalo se vysílat jen zpravodajství. Bomba vybuchla. Podchod zasypan, žádné oběti na životech. Evakuovaný Bonatův mrakodrap hrozí zřícením. Počkal jsem, až zpravodajové vychrlí nejdůležitější podrobnosti, a začal třetí kolo. Bankomat 56877 v Centrálním supermarketu. Za okamžik napadlo prvního chytráka spojit si dohromady čísla bankomatů a vzápětí se ozvala první zmínka o růžové kreditkartě.

S minimálním zpožděním referoval nejpohotovější zpravodajský tým o Supermanově zásahu – povedlo se mu zabránit explozi v staré části města. Současně se však rozhořely další dva ohníčky. Blbeček v modrých podvlíkačkách s červenožlutým emblémem na prsou se mohl ztrhat. Dokázal odstranit dvě další nálože. Někdo natočil amatérský záznam jeho akce a pustil ho do holovize. Ten komediant svištěl nad městem jako rozplízlá fialová vážka. Začaly se mi potit dlaně. Mohl jsem ho popostrčit a naservírovat mu místo, kde se nachází poslední bankomat, ale on nebyl tak dementní, jak vypadal. Musel jsem ho mít pod tlakem, aby jednal a nestačil moc uvažovat. Studoval jsem všechny jeho akce, o kterých se daly získat podrobné informace. Uvažuje logicky, ale někdy v krizových momentech používá naprosto ďábelskou intuici. Stačí, aby koutkem oka zahlédl výhybku, a hned si železnou logikou osedlá další kolej. Minutu před explozí jsem mu poslal výhružnou zprávu, ať mi okamžitě odevzdá růžovku. Formulaci jsem opsal od jednoho maniodepresivního psychopata, který hrozil otrávením nádrží s pitnou vodou a kladl si takové požadavky, aby mu nemohli v žádném případě vyhovět. Superman určitě okamžitě pochopil, kdo mu píše. Za tři minuty jsem ho oblažil další lahůdkou – když ne já, tak nikdo! Současně vybuchla další bomba. Teď jsem váhal, zda mu mám či nemám říci, kde se nachází poslední bankomat. Ale měl jsem štěstí. Udělali to za mne reportéři a vyštrachali i moje soukromé vzkazy pro Supermana. Umřou nevinné děti kvůli nenávisti šílence? Zachrání velký představitel světlé strany svou prestiž? Upřímně jsem

doufal, že ano. Krčil jsem se totiž vedle opravdové nálože. Všechno muselo sedět, jako kdyby akci provedl skutečný šílenec. Jinak by mě odhalili a trest za obecné ohrožení a vyvolávání krizových situací je i v liberálním OldHeap City jen jeden. Na displeji bankomatu se pět minut před výbuchem rozsvítily červené číslice a začaly odpočítávat zbývající čas. Cvok zapípal a promítl mi záznam z radaru, který jsem umístil na střeše kinopaláce. K budově se těsně podzvukovou rychlostí něco blížilo. Zbývaly tři a půl minuty. Málem jsem nahlas zaklel. Ten kretén je tu moc brzo! Trojí zadunění splynulo v jedno. To se prolamoval dveřmi do podzemního projekčního sálu. Za okamžik jsem ho spatřil stát u stěny. Zaváhal, i on byl vtažen do dokonalé iluze dobrodružného příběhu pro děti. Uskočil před něčím a kryl se, udeřil pěstí vpřed, náhodou zasáhl stěnu. Pěst se zaryla do zdi na pět centimetrů. Většina obložení bývá tenčí a pod ním je beton. Mráz mi přejel po zádech. Nechtěl bych se s ním utkat v ringu. Cvok se napojil na hlavní kompjútr kinosálu a ukázal mi, co vidí Superman. Ocitl se uprostřed rvačky na pirátské lodi. Během dvaceti sekund a dvou dalších úderů pochopil podstatu iluze, sedl si na zem, zavřel oči a začal zhluboka dýchat. Na jogíny a podobnou verbež holovize nepůsobí. Zřejmě jejich triky ovládal také. Nesměl jsem mu dát čas.

„Dostanu tě, Supermane!“ zařval jsem a elektronický kodér hlasu zdeformoval můj křik do vysokého zaječení. Vystřelil jsem po něm a skryl se za řadu sedadel.

„Když ne já, ani ty! Nikdo! Dej mi růžovku!“ znovu jsem vystřelil a tentokrát ho zasáhl do nohy. Byl v ne-